

ΤΟ ΚΟΨΙΜΟ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Εἰς ἓνα χωριὸν ἦτο μία μάμμη καὶ εἶχεν ἓν ἐγγονάκι.

Τὸ ἐγγονάκι ἦτο καλὸ καὶ τὸ ἀγαποῦσαν ὅλοι, ἀλλὰ πειρὸν πολὺ ἀπ' ὅλους τὸ ἀγαποῦσεν ἡ μάμμη του.

Τοῦ ἀλειβε μέλι τὴν φέτα του, τοῦ εἶχε κρυμμένα καρύδια καὶ τοῦ δινε· ἀλλ' ὅσο τὸ ἐχαίδευε ἡ μάμμη του τόσο καλλίτερο ἐγίνετο τὸ ἐγγονάκι· ὁδὲν ἦτο σὰν μερικὰ παιδιὰ πού ὅσο τὰ χαϊδεύουν τόσο χειρότερα γίνονται. Δι' αὐτὸ ὅταν ἐπλησίαζαν τὰ Χριστοῦγέννα, τοῦ εἶπεν ἡ μάμμη:

— Μανωλάκη, μεθ' αὔριο θὰ πᾶς ἔς τὴν ἐκκλησίαν νὰ κοινωνήσῃς, ἔλα νὰ σὲ λούσω, παιδί μου. Ὁ Μανωλάκης χωρὶς μοῦτρα καὶ μουρμούραις ἐπῆγε καὶ τὸν ἔλουσε.

— Μανωλάκη, μεθ' αὔριο ἔχεις καὶ τὴν γιορτὴν σου ἔλα νὰ σοῦ κόψω τὰ μαλλιά σου!

Ὁ Μανωλάκης ἐκάθησε εἰς ἓνα скаμνὶ καὶ ἡ μάμμη ἤρχισε νὰ τοῦ κόβῃ τὰ μαλλιά. Μὰ ἡ μάμμη ἦτο γρη῏α καὶ τὰ χέρια της ἔτρεμαν.

— Νὰ μὴ γλυστρήσῃ τὸ φαλίδι καὶ τοῦ κόψῃ βαθειὰ τὰ μαλλιάκια του! λέγει μὲ τὸν

νοῦν της ἡ μάμμη· καὶ εἰς τὴν στιγμὴν παίρνει μίαν ξυλίνην γαβάθαν τὴν βάζει ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τοῦ ἐγγόνου της καὶ τοῦ κόβει τριγύρω τὰ τσοουλούφια.

Ὁ Μανωλάκης συλλογίζεται ὅτι θὰ βάλῃ τὰ καλά του καὶ θὰ πάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν νύκτα—ὅπως πέρυσιν, καὶ ἔπειτα ὅταν γυρῶσιν θὰ φάγουν κρέας ἔπειτα ἀπὸ τὸσον καιρὸν πού νηστεύουν.

καὶ κλαίουσαι τῶ ὄντι ὀνομάζονται παρὰ τοῦ λαοῦ, τὰ δὲ πύρινα δάκρυά των, σταλάζοντα εἰς τὸν ποταμόν, ἐπήχθησαν ἐντὸς τῶν κυμάτων του εἰς τὴν κιστρὴν πολῦτιμον ἐκείνην ὅλην ἣτις ὀνομάζεται Ἡλεκτρον.

ΚΑΘΩΝ. Καὶ τίς ἦτον ὁ ποταμός;

ΠΑΤΗΡ. Ὁ Ἡριδανός, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ. Ὁ δυστυχὴς ὁ Φαέθων. ΑἴΜΥΛΙΑ. Δυστυχὴς δὲ, ὅμως καὶ τὸ ἤξιζε. Διὰ τὴν ἀντιθέσιν τῶν ὀρημάτων;

ΠΑΤΗΡ. Τότε διπλασίως δυστυχὴς, διότι καὶ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο εἶχε καὶ ἐπιμωρήθη.

A. P. ΡΑΚΚΑΒΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

[Σ. Τ. Δ. — Ἐξεδόθησαν τὰ ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ τοῦ καλλίστου τῶν συνεργατῶν μας κ. Ἀριστοτέλους Π. Κουρτίδου (Αἰμιλίου Εἰμαρμένου) εἰς κομψότατον καὶ χαριτωμένον τόμον, ὅπως εἶνε καὶ αὐτὰ χαριτωμένα καὶ κομψότατα. Τὸ βιβλίον τοῦτο, πωλούμενον ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας ἀντὶ φρ. 2, πρέπει νὰ στολισθῇ τὴν βιβλιοθήκην παντὸς ἐλληνοπαίδος.

Ἐνθυμεῖσθε, ἑβία, τὰς ὥραιας ἐκεῖνας σελίδας, ἀτινες ὑπὸ τῷ ψευδώνυμον τοῦ Αἰμιλίου Εἰμαρμένου ἀπέσπασαν τόσας συγκινήσεις καὶ τόσα δάκρυα· ἀλλὰ μὴ νομίσητε ὅτι ἀρκεῖ νὰ ἐχητε τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» ὅπου εἶνε δημοσιευμένα τὰ πλεῖστα τῶν διηγημάτων τούτων· ὅχι, διότι ἐκτὸς ἐστὶ καὶ τὰ μέχρι τοῦδε δημοσιευθέντα μετεβλήθησαν ἐπαισθητῶς καὶ μερικὰ μάλιστα κατήνησαν ἀγνώριστα καὶ πολὺ ὠραιότερα, ἐκτὸς λοιπὸν τούτου, προσετέθησαν εἰς τὸν τόμον καὶ ἄλλα γραμμένα μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ χάριν: ἔπειτα καθὼς τὰ ἀνθ' ἡρωϊστὰ μὲν ἔχει τὸ καθὲν τὴν χάριν καὶ τὸ μῦρον του, ἐνωμένα ὅμως ἀποτελοῦν ὥραιαν ἀνοδοδέσμην μὲ γλυκύτερον μῦρον καὶ μεγαλειτέραν χάριν, οὕτω καὶ τὰ ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ἐνωμένα ἀποτελοῦν ὥραιον ἀνοδοδέσμην τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.»

Ἐπιθυμοῦντες νὰ ὑποδεξώμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ὅποια εἶνε τὰ ἀνέκδοτα διηγήματα, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνει ὁ τόμος, καὶ μὴ δυνάμενοι δυστυχῶς νὰ διαθέσωμεν πολὺν χῶρον, παραθέτομεν τὸ μικρότερον ἐξ αὐτῶν, τὸν ΕΠΙΛΟΓΟΝ, ὁ ὁποῖος δεκτικῶς συγχρόνως καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ βιβλίου.]

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

[ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ]

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ἦσαν ἀκμή εἰς τὸ τυπογραφεῖον· ἐκεῖ ἦσαν καὶ ἄλλα βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶχαν τυπωθῆ ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας, καὶ συνωμιλοῦσαν ἀναμεταξύ των, καὶ τὸ καθὲν ἔλεγε τί ἐσκόπευε νὰ κάμῃ ἅμα ἐβγῆ εἰς τὸν κόσμον.

— Ἐγώ, ἔλεγεν ἡ Γραμματικὴ, θὰ μάθω εἰς τὰ παιδιὰ ὅλα τὰ μέρη τοῦ λόγου, θὰ γεμίσω τὰ κεφάλια των

μὲ κανόνες καὶ ἐξαιρέσεις, διὰ νὰ μὴ κάμωσιν ἀνορθογραφίας. Ἐντὸς ἐντροπὴ εἰς ἕνα παιδί νὰ κάμῃ ἀνορθογραφίας!

— Ἐγώ, ἔλεγεν ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία, θὰ διηγήθῃ εἰς τὰ Ἑλληνόπουλα τί κατορθώματα ἔκαμον οἱ πρόγονοί των, εἰς ποῖα δυστυχήματα τοὺς ἔφεραν μερικὰ σφάλματα ποὺ εἶχαν, ἀλλὰ πόσον μεγάλοι ἄνθρωποι ἦσαν, καὶ θὰ τὰ κάμω ν' ἀγαποῦν τὴν Ἑλλάδα μας.

— Ἐγώ, ἔλεγε τὸ Λεξικόν, εἰξεύρω ὅλην τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν· εἶμαι σοφόν, σοφώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου, διότι πολλὰς λέξεις δὲν τὰς ἔχουν αὐτοὶ μέσα εἰς τὸ κεφάλι των, ἐνῶ ἐγὼ τὰς ἔχω μέσα εἰς τὰ φύλλα μου· λοιπὸν ἅμα ἐβγῶ εἰς τὸν κόσμον θὰ ὑπάγω εἰς τὰς βιβλιοθήκας ὄλων ὄσων εἰξεύρουσιν γράμματα· θὰ μὲ πάρουν καὶ μαθηταὶ καὶ διδάσκαλοι, καὶ ἅμα δὲν εἰξεύρουσιν τίποτε θὰ μ' ἐρωτοῦν καὶ θὰ τοῖς τὸ λέγω.

Ἡ Γραμματικὴ ἐκύτταξε μὲ σεβασμὸν τὸ Λεξικόν τὸ ὁποῖον ἐκαμάρωνε χονδρὸν χονδρὸν ἀπὸ σοφίαν.

— Ἀμ' ἐσεῖς, μικρά μου, θὰ κάμετε καὶ σεῖς τίποτε ἅμα ἐβγῆτε εἰς τὸν κόσμον; λέγει μὲ χαμόγελον ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία εἰς τὰ Παιδικὰ Διηγήματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐκεῖ πλησίον.

— Ἡμεῖς, λέγουσιν τὰ Παιδικὰ Διηγήματα δειλὰ δειλὰ, ἡμεῖς δὲν εἶμεθα σοφὰ, δὲν ἔχομεν μέσα μας

μεγάλαις ἰδέαις ὅτε δυσκολογῆτους λέξεις, εἶμεθα μικρά, καὶ δὲν τολμῶμεν νὰ φαντασθώμεν πῶς θὰ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς τίποτε· ἀλλ' ἀπ' ἐδῶ ποῦ εἶμεθα ὀνειρευόμεθα ἀγγελοπρόσωπα παιδάκια ποὺ σκύπτουν εἰς τὰ φύλλα μας καὶ μᾶς διαβάθουν καὶ λάμπουν τὰ ματάκια των διότι μᾶς νοιώθουν, ὀνειρευόμεθα ὅτι συγκινοῦμε, καὶ τὴν ἀθῶαίς καρδύλαις καὶ κερμιά φορὰ βάζομεν εἰς αὐτὰς κᾶποιον καλὸν αἰσθημα, καὶ ὅτι δισκοιδαζόμεν, παρηγοροῦμεν κανὲν ἀρρωστον παιδάκι ποὺ εἶνε ἐς τὸ κρεββάτι καὶ εἶνε λυπημένον. Αὐτὰ ὀνειρευόμεθα.

— Καὶ ἂν τὰ κατορθώσετε αὐτὰ, θὰ μένετε εὐχάριστημένα; ἠρώτησεν ἡ Γραμματικὴ.

— Ὁ, θὰ εἶμεθα πολὺ, πολὺ εὐτυχῆ! . . . εἶπαν τὰ Παιδικὰ Διηγήματα μὲ συγκίνησιν.

Τὸ Λεξικόν ἐστρεψε καὶ τὰ εἶδε μ' ἕνα τρόπον ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἰπῇ:

— Πῶς φαίνονται ποῦ δὲν ἔχουν σταλιά σοφία μέσα των!

Ἄλλὰ τὰ Παιδικὰ Διηγήματα εἶχαν ζαρώσει εἰς τὴν θέσιν των καὶ δὲν ἐπρόσεξαν εἰς τὸν περιφρονητικὸν τρόπον τοῦ Λεξικοῦ, διότι εἶχαν βοιωθῆ κάλιν εἰς τὸ γλυκύ των ὄνειρον.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ (ΑἰΜΙΛΙΟΣ ΕἰΜΑΡΜΕΝΟΣ)

Η ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΣΠΡΟΠΟΔΗ

Ὁ Ἀσπροπόδης ἦτο ἐν μικρὸν ποτικί: τὸ ὁποῖον ἐξῶσε μὲ τὴν μητέρα του· ἦτο ταπεινόν, χαριτωμένον καὶ εὐθὺμον πλάσμα. Ἡ οἰκία των ἦτο εἰς μίαν σιταποθήκην, ὀπίσω ἀπὸ μερικοὺς σάκκους σιταρίου, ἦτο δὲ πολὺ καθῶς ἔπρεπε διὰ ποτικίους· καὶ ὅταν καμμία ἀκτίς τοῦ ἡλίου τὸ μεσημέρι ἐμπατικεν ἕως ἐκεῖ: «Νὰ ὁ Ἥλιος» ἔλεγεν ἡ κυρὰ Ποντίκαινα· καὶ ὅταν ἔβλεπε τὴν Σελήνην ἔλεγε πάντιν: «Νὰ ἡ Σελήνη!» καὶ ἐνόμιζε πλέον τὸν ἑαυτὸν τῆς σοφῆν ἀρού ἤξευρε τόσα πράγματα· ὅσον διὰ τὰ ἄστρα, τὰ ὁποῖα περιφέρονται τὴν νύκτα εἰς τὸν οὐρανόν, ἀμφιδάλλω ἂν τὰ ἐσυλλογίσθη ποτὲ ἡ κυρὰ Ποντίκαινα μὲ ὅλην τῆς τὴν σοφίαν.

Ἄλλ' ὁ μικρὸς Ἀσπροπόδης ὁ υἱὸς τῆς κυρᾶς Ποντίκαινας ἦτο παρὰ πολὺ περίεργος καὶ πολλὰ παραξέναι ἰδέαις τοῦ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν του, ἐνῶ ἐχόροπηδοσε καὶ ἔπαιζεν εἰς τὴν σιταποθήκην· καὶ μίαν ἡμέραν ἐρωτᾷ τὴν μητέρα του:

- Μητέρα, τί εἶνε ὁ κόσμος;
- Ἐνα πράγμα πολὺ μεγάλο, ἀπήνησεν ἡ κυρὰ Ποντίκαινα μὲ σοδρότητα
- Πῶς τὸ εἰξεύρεις, μητέρα; Ἐπήγες ποτὲ εἰς τὸν κόσμον;
- Ὁχι, παιδί μου, ἀλλ' ἀνατριχιάζω μόνον ποῦ

τὸν συλλογίζομαι, εἶπε μὲ φρίκην ἡ κυρὰ Ποντίκαινα.

— Καὶ διατί, μητέρα; ἠρώτησεν ὁ Ἀσπροπόδης, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ περίεργος, ὅπως πολλὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα παρακαλλοῦσιν τοὺς γονεῖς των μὲ ἐρωτήσεις.

— Διότι ὁ πατέρας σου ἐγάθη εἰς τὸν μέγαν αὐτὸν κόσμον, υἱέ μου, εἶπεν ἡ κυρὰ Ποντίκαινα.

— Ἄ! εἶπεν ὁ υἱὸς τῆς, δὴπως νὰ ταραχθῆ θὰ πῆγε νὰ μάθῃ περισσότερα.

— Νὰ μάθῃ περισσότερα! καὶ ὑπήρξε ἄλλος ποτικὸς σοφώτερος ἀπὸ τὸν πατέρα σου; εἶπεν ἡ κυρὰ Ποντίκαινα.

— Δὲν θὰ ἤμην, φαίνεται, γεννημένος τότε ἐγώ, ὁ ὁποῖος εἶμαι ὁ πλέον σοφὸς ἀπὸ ὅλους· καὶ ἐξηκολούθησε νὰ ἀμύλη μὲ τὸν ἑαυτὸν του ἀκουμῶν τὴν μικρὰν του

κεφαλὴν εἰς τὴν λευκὴν του παλῆμην καὶ νὰ λέγῃ: ἐγὼ θὰ φανῶ πλέον ἀξίος ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Ἐπειτα ἐπανάλαβε δυνατώτερα:

- Μητέρα, ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω νὰ ἴδω τὸν κόσμον.
- Ἡ κυρὰ Ποντίκαινα ὕψωσε τὰς χεῖράς τῆς μὲ τρόπον καὶ ἀπελπισίαν
- Ἐγε ὑγείαν λοιπὸν, μητέρα! ἐφώναξεν ὁ μικρὸς τοχοδιώκτης, ἔχε ὑγείαν! Φεύγω!

«ΕΧΕ ΥΓΕΙΑΝ ΛΟΙΠΟΝ, ΜΗΤΕΡΑ!»

« ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΒΙΘΟΣ, ΚΥΡΙΣ; »

— Τόσον γρήγορα, παιδί μου, μου φεύγεις; Ξε-
γε με θρήνουσ ή κυρά Ποντίκαινα.
— Μη κλαίς, μητέρα, φαντάσου που όταν γυρίσω
θά με θαυμάζουν όλοι οι ποντικοί της γειτονιάς.
'Αλλ' ή μητέρα εξηκολούθησε να θρηνηί, τον
ενηγκαλίσθη σφιγκτά, και ό 'Ασπροπόδης έγεινε
άφαντος.
— Όχι πολλά βήματα μακράν άπήνησε τον συμ-
πέθερον κύριον Στακτογέννη, σοφον γεροπόντικον,
του όκοιού κάθε λέξις ήτο γεμάτη σοφίαν.
— Διά ποϋ, κύριε; ήρώτησε τον νέον ταξειδιώτην.
— Πάγω να περιηγηθώ τον κόσμον, άπεκρίθη
αυτός.
— Υγίαινε λοιπόν, διότι, αν αληθινά εις τον κό-
σμον πάγης, δεν έλπίζω να σε ξαναϊδω πλέον, του
είπεν ό γέρον ξηρά ξηρά.
— Δεν βλέπω διατί φοβίσθε σεις τον κόσμον,
άλλ' όπως και αν έχη, θά δοκιμάσω, επανέλαβεν ό
'Ασπροπόδης.
— 'Α! θά δοκιμάσης καλά, μικρέ ξηροκέφαλε!
'Ακουσε τουλάχιστον την συμβουλήν ενός γεροπόν-
τικου: «Μακρυά από τας ποντικοπαγίδας».
— Τι είναι αι ποντικοπαγίδες; ήρώτησεν ό 'Α-
σπροπόδης.
— Θα τας μάθης όταν τας ίδης' έχε υγιειάν!
— Υγίαινε! άπήνησεν ό μικρός περιηγητής, και
ανεχώρησε βιαστικά, ενώ ό Στακτογέννης τον παρα-
τηρούσε σκιαίων τους όφθαλμούς του με την χειρά
του και έψιθύριζε:
— 'Αλοίμονον! πάγει να ιδή, λέγει, τον κόσμον'
και θά χαθή. Δυστυχία του!
Αυτά σκεπτόμενος ανεχώρησεν. 'Ο 'Ασπροπόδης

έν τούτοις έπροχωρούσε' άκριβώς έξω από την σιτα-
ποθήκην άπαντά ένα άλλον νέον ποντικόν, άγνωστον
εις αυτόν.
— Καλημέρα σας' ποϋ πηγαίνετε; ήρώτησεν
εκείνος.
— Πηγαίνω να ιδώ τον κόσμον, ειπεν ό 'Α-
σπροπόδης.
— Κ' εγώ δι' αυτό ίσα ίσα πηγαίνω, ειπεν ό
άλλος.
— Τότε λοιπόν πάμε μαζί!
Και ανεχώρησαν και οι δύο με ευθυμίαν.
— 'Ω! τί μεγάλος που είναι ό κόσμος' ειπεν ό
'Ασπροπόδης, σηκωθείς εις τά όπισθία του πόδια και
μετρήσας με τό βλέμμα του την τριγύρω έκτασιν, άμα
επέρασεν την αύλήν του κτήματος.
Και τί παράξενα πράγματα ζούν εις αυτόν! ειπε
και ό άλλος, ενώ οι κειτειοί έκραζαν, αι πάπιες
έκάκαζαν, αι όρνιθες έκακάριζαν, οι χοίροι έγρύλ-
λιζαν, αι άγελάδες έμυκούντο, άναμεσα δέ από μίαν
θυρίδα έφαινοντο μερικά πρόβατα που έβέλαζαν, ενώ ό
σκύλος της οικίας εγαύγιζε ως να τον έχαιρετούσαν
δλαι αι διάφοροι έκείνοι φωναί.
— Τι ώραία! Θα εκπλήξωμεν τους ιδικούς μας
εις την επιστροφήν, έλεγαν οι δύο περιηγηταί' ενώ
έκαμαν τον γύρον της αύλής.
— 'Αλλά δεν θά μάθωμεν πολλά πράγματα, εκ-
τός μόνον αν έρωτώμεν' ειπεν ό 'Ασπροπόδης πλη-
σιάζων εις ένα χοίρον με γλυκύ πρόσωπον' και τό
μικρόν άνόητον ποντίκι ήρώτησεν:
— Κύριε, σάς παρακαλώ, ποντικός είσθε;
'Η έρώτησις αυτή έκαμε τον χοίρον να σταμα-
τήση και να σκεφθή.

« ΒΗΗΚΘΗ ΝΑ ΤΟΥΣ ΥΠΟΔΕΧΘΗ »

— Μάλιστα! αν θέλετε να με όνομαζετε έτσι,
δεν με μέλει. Και οι μικροί φίλοι τον έπίστευσαν.
— 'Ω! βλέπεις, εις τον κόσμον υπάρχουν με-
γάλοι μαύροι ποντικοί, μεγάλοι άσπροι, μεγάλοι με
στιγματα, ειπεν ό 'Ασπροπόδης, βλέπων τούςους χοίρους.
'Εν τούτοις μία άγελάς τους έβλεπε.
— Σάς παρακαλώ, δεν μας λέγετε, κυρία,
Ποντίκαινα είσθε; ήρώτησεν ό συνταξειδιώτης του
'Ασπροπόδη.
— Φύγε απ' εδώ, να μή σου μάθω να μου πής
κι' άλλη μιá φορά Ποντίκαινα, ειπε με θυμόν ή
άγελάς. 'Αλλά μετ' όλίγον κατεπραύνη και ήρχισε
να μισσά κάτι χέρτα.
— Υπάρχουν εις τον κόσμον μερικοί ποντικοί
με κέρατα που δεν είναι διόλου ευγενείς, ειπαι οι
δύο φίλοι και έπήγαν προς
τας όρνιθας.
— Μήπως είσθε πον-
τικοί; ήρώτησαν μίαν ήλι-
κιωμένην κόταν.
— Μπά! ειπεν ή όρ-
νις κακαρίζουσα και άνοι-
γοκλειουσα τους στογγύ-
λους της όφθαλμούς, δεν
μας μέλει όπως και αν
μας όνομάσετε.
— Παράξενα ποντίκια,
άλλά πολύ ευγενή, έψι-
θύρισαν οι δύο περιηγη-
ταί, έχουσι δύο μόνον πόδας,
βλέπεις, και μερικά έχουσι
την γλώσσαν έξω από τό
στόμα.
— Και επροχώρησαν
προς τον σκύλον.
— Είσθε ποντικός και
σεις; του λέγουν'
'Αλλ' ό σκύλος εγαύγισε τόσο υπερηφάνως ώστε
οι ποντικοί έτράπησαν εις φυγήν κατατρομαγμένοι.
'Από την βίαν των όπου έρευγαν δεν παρετήρησαν
ποϋ έπήγαιναν και έτρόπισαν εις τό μαγειρείον της
έξοχικής οικίας, όπου μία μεγάλη Γάτα στακτό-
μαυρη ήτο εξηπλωμένη πλησίον εις την έστίαν.
'Αμέσως άμα τους είδε έσηκώθη να τους υποδεχθή.
— Τι ευγενής, παχύς ποντικός! ειπεν ό 'Ασπρο-
πόδης.
Και έπειτα άποτεινόμενος προς την Γάταν:
« Σάς παρακαλώ, Κύριε... » άλλα οι όφθαλμοί
της Γάτας με τό άγρίον των βλέμμα του έκοψαν
την όμιλίαν του.
'Αλλοίμονον εις τον δυστυχή φίλον του! άλλοι-
μονον! Μία φωνή, έν χριτσάνισμα μικρών κοκκάλων
ήκούσθη και ό 'Ασπροπόδης τρέχει, τρέχει μακράν

και χώνεται μέσα εις τό ντουλάπι, τό όποϊον εκόρ-
πιζεν ώραϊαν ευωδίαν. 'Η καρδιά του 'Ασπροπόδη
έσταξεν αίμα, όπως λέγομεν, δια τον θάνατον του
φίλου του, άλλ' ή ευωδία του ψημένου τυριού τον
έκαμε να τρέχουν τά σάλια του.
— Αυτό θά είναι ψημένο τυρί, ειπε με τον νοϋν
του.
Είχε άκούσει να όμιλούν δι' αυτό, άλλα ποτε
δεν είχε βάλει εις τό στόμα του ούτε είχεν όσφραυδή
την μυρωδιάν του.
— Αυτό λοιπόν θα είναι εκείνο τό εκλεκτόν των
έκλεκτών, τό άριστούργημα των άριστουργημάτων.
Και έσπρεφογύριζεν εις τό ντουλάπι όσφραυόμενος
όσφραυόμενος, όσφραυόμενος με τον κομικότερον
τρόπον τον όποϊον ειμπορείτε να φανταστήτε.

« ΑΝΕΧΩΡΗΣΑΝ ΤΑ ΔΥΟ ΚΩΛΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ »

Μάλιστα εκεί μέσα ήτο
και έν κουτίον παραδόξου
σχήματος με τρεις μεγά-
λας στογγυλάς θύρας.
'Απ' εκεί, απ' εκεί εζήρ-
χετο ή θελκτική εκείνη
οσμή, άπό κάτι τι τό όποϊον
ώμοιάζε με άνοικτόν στό-
μα, και είχεν όδόντια και
μυτερά μάλιστα όδόντια,
'Αλλ' ό 'Ασπροπόδης δεν
εγνωρίζε τας ποντικοπα-
γίδας' όταν τό είδε ό 'Α-
σπροπόδης επεινούσε και
ήρχισε με προθυμίαν να
κατατρούγη τό έλκυστικόν
δόλωμα...
Κλάκ! τό άνόητον
ποντίκι έπασακώθη!
— 'Αχ, μητέρα, μη-
τέρα! εφώναζεν ό 'Ασπρο-
πόδης και έκτυπούσε τας
μικράς άσπρας του παλάμας: άλλα ό εις από τους
όπισθίους του πόδας και ή ούρά του έκρατούντο από
τά φονικά όδόντια. 'Ητο φυλακισμένος πλέον. 'Ω!
πόσον έσυλλογίζετο τον πατέρα του! θά χαθή λοι-
πόν και αυτός εις τον μέγαν αυτόν κόσμον, και δεν
θά επιστρέψη ποτε πλέον σοφός και μέγας διά να
καταστήση υπερήφανον την μητέρα του!
Αυτά έσυλλογίζετο ότε λεπτός ήχος τον έκαμε
να στρέψη, και είδε πλησίον του ένα χωλόν γερο-
πόντικον με τρεις πόδας.
— 'Αγωνίσου με γενναϊότητα, παιδί μου, άγω-
νίσου με γενναϊότητα' καλλίτερα να χάσης ένα πόδι
και την ούραν σου παρά την ζωήν σου. Κύτταξε,
κι' εγώ τό ίδιον έπαθα, ειπε και έδειξε την θέσιν
του ποδός του, ό όποιός είχε πιασθί και κομματιασθί
από την ποντικοπαγίδα, άλλα δεν του επροξενούσε

πλέον πόνον ή πληγή διότι είχε θεραπευθῆ. Και πώς έτυχε νά εύρεθῆς έδῶ τὸν ήρώτησε:

— "Ἦλθα νά ιδῶ τὸν κόσμον· ἀλλὰ τί τρομερὸς τόπος! και ἐνῶ ὠμιλοῦσε έβαζεν ὄλα του τὰ δυνατὰ δικά νά ελευθερωθῆ. Ἐπί τέλους τὸ κατώρθωσε, ἀλλὰ τὴν μισήν οὐράν του και τὸ πόδι του τὰ ἀφῆκε εἰς τὸ στόμα τῆς ποντικοπαγίδος.

— Δὲν πειράζει, παιδί μου, δὲν πειράζει· ἄς φύγωμεν γρήγορα μακριὰ ἀπ' ἐδῶ. Και ἀνεχώρησαν τὰ δύο χωλὰ πλάσματα εἰς μίαν τρύπαν τὴν ὁποίαν ἐγνώριζεν ὁ γέρον.

— Ὁ κόσμος, τοῦ εἶπεν, εἶνε γεμάτος ἀπὸ κινδύνους και παγίδας αἱ ὁποῖαι μὲ τὸ δόλωμά των ἐλκύουν τοὺς ἀπλοῦς· ἀλλὰ δὲν εἶνε τόσοσ κακὸς διὰ τοῦς μεγάλους και σοφοὺς οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὀμμάτια διὰ νά βλέπουν. Πῆγαινε λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν σου, και ἀκουσε αὐτὴν τὴν συμβουλήν: Οἱ μικροὶ ἐγεννήθησαν διὰ νά κάμνουν τὰς μικρὰς ἐργασίας τὰς ὁποίας δὲν εἰμποροῦν νά κάμουν οἱ μεγάλοι· ὁ καθείς ἄς κάθειται εἰς τὴν γωνίαν ποῦ τοῦ ἀρμόζει. Κ' ἐγὼ τὰ ἔμαθα αὐτὰ ἀφοῦ ἐπῆγα εἰς τὸν κόσμον, ὅπως σὺ, και ἐπίσθηκα. Αὐτὰ εἶπεν ὁ γέρον ποντικός.

Και πρέπει νά μένωμεν πάντοτε εἰς τὸ σπίτι μας; ήρώτησεν ὁ Ἀσπροπόδης.

— "Οχι" μερικοὶ πρέπει νά πηγαίνουν μακριάν, ἀλλὰ μόνον αἱ σοφαὶ κεφαλαὶ εἰμποροῦν νά προφυλάττωνται ἀπὸ τὰς παγίδας. Ὑγιαίνει λοιπὸν· θὰ εἶσαι πολὺ καλλίτερα εἰς τὸ σπίτι σας. Και ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ Ἀσπροπόδης βογκῶν ἀπὸ τοὺς πόνους και μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔρθεσεν ἔως εἰς τὴν οἰκίαν των· ἀλλὰ σκουπίσας τὰ δάκρυά του και

προσποιούμενος ὅτι δὲν ἦτο χωλὸς ἐμδῆκεν εἰς τὴν ἀγαπητὴν των οἰκίαν.

— Εἶδα τὸν κόσμον, μητέρα, εἶπε, μὲ γενναϊότητα.

— Ἀληθινά! ἀγαπητὸν μου παιδί; και μὲ τί ὀμοιότητα ήρώτησεν ἡ κυρὰ Ποντίκαινα, ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν ὡς νά εἶχεν ἀποθάνει και τὸν ἐπανεβλεπε πάλιν.

— "Ὀ! εἶνε μεγάλος τόπος· εἰς αὐτὸν εἶνε μεγάλοι μαῦροι ποντικοί, μεγάλοι ἄσπροι, βάρβαροι ποντικοὶ μὲ κέρατα και κόκκινην ράχιν, ἄλλοι μὲ δύο πόδια και ἓνα σαρὸ ἄλλοι ἀκόμα.

— Ὁ Θεὸς νά μᾶς φυλάξῃ, ἐψθύρισεν ἡ κυρὰ Ποντίκαινα.

— Μητέρα, ἔμαθα και τί εἶνε ἡ ποντικοπαγίδα, ἐκείνη ποῦ μοῦ εἶχεν εἰπεῖ ὁ συμπεθερος Στακτογένης.

— Τί ἔκαμε ὁ Στακτογένης; εἶπε μία φωνὴ και συγχρόνως ἐφάνη ὁ ἴδιος.

— Ἐμαθα τί εἶνε ἡ ποντικοπαγίδα, εἶπε μὲ ἠουχίαν ὁ Ἀσπροπόδης.

— Ἄ! λοιπὸν δὲν εἶδες ἀνωφελῶς τὸν κόσμον! ἐπανελάθειν ὁ σοφὸς γέρον.

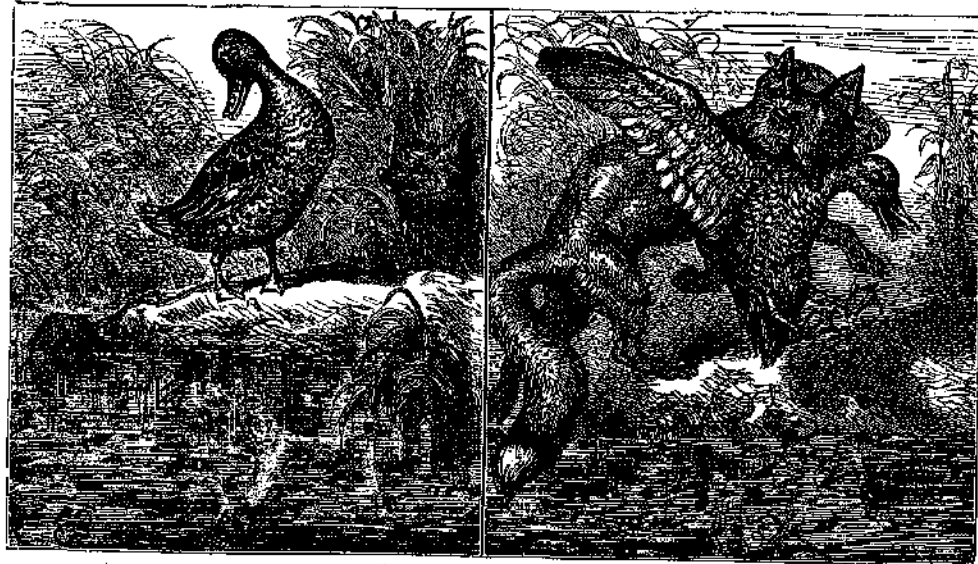
— Και σκοπεῦν νά μείνω πλέον εἰς τὸ σπίτι μας ἔως ὅτου νά γείνω σοφὸς κ' ἔπειτα νά υπάγω πάλιν νά τὸν ξανκιδῶ.

— Πολὺ καλά, παιδί μου, πολὺ καλά, βλέπω ὅτι ἤρχισε νά ὠριμάξῃ τὸ μυαλό σου.

— Ἀλλὰ δὲν ἐστάθηκα τόσοσ ἀνόητος ὅσον ἄλλοι, εἶπε μὲ τόλμην ὁ περιηγητὴς μας· ἀφῆκα μόνον τὸ πόδι μου και τὴν οὐράν μου, ἀλλὰ ἔβωσα τὴν ζωὴν μου!

(Παράφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

ΝΕΛΛΗ

* ΤΙ ΕΥΜΟΡΦΗ ΠΟΥ ΕΙΜΑΙ! *

(186 σελ. 187)

* ΑΧ! Η ΚΑΚΟΜΟΙΡΑ ΕΧΑΘΗΚΑ! *

ΠΑΠΙΑ ΚΑΙ ΑΛΩΠΟΥ

— Πάπια, κυρὰ πάπια, δὲν βγαίνεις ἔξω ἀπὸ τὴν λίμνην νά ὀμιλήσωμε ὀλίγον;

— "Οχι, κυρὰ Ἀλωποῦ, ὄχι, δὲν βγαίνω, καλὰ εἶμαι ἔδῶ ποῦ εἶμαι.

Και ἡ πάπια ἐπῆγαινε πλέον μέσα εἰς τὴν λίμνην και ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν της: Ἡ μάνα μου μοῦ εἶπε νά τὴν φοβοῦμαι τὴν Ἀλωποῦ, γιατί δὲν θέλει νά μοῦ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ νά μὲ χάζῃ.

Ἡ δὲ Ἀλωποῦ ἔκαμνε τὸν γύρον της ὄχθης και ἔλεγε: Ἀχ και νᾶξευρα κολύμβι, πάπιά μου, τί θὰ πάθαινες!

Ἡ Ἀλωποῦ, ὡσάν πονηρὴ ὅπου ἦτον ἤρχετο συγγὰ και ἐπαραινόμενε, ἀλλὰ ἡ πάπια, μόλις ἐνοιωθε ὅτι ἦτον ἐκεῖ κοντὰ ἡ ἔχθρά της, πλοῦτος! εἰς τὴν λίμνην και τρέχα πιάσε τὴν.

Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ἐκολυμβούσεν ἡ πάπια, παρέτῆρησε τὴν κεφαλὴν της και τὸ στήθος της μέσα εἰς τὸ νερόν και ἔβγαλεν ἓν χαρούμενον πῖπ! πῖπ! τὸ ὁποῖον ἤθελε νά εἰπῇ:

— Τί εὔμορφη ποῦ εἶμαι!

Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ μισὸ σῶμά της ἦτο μέσα εἰς τὸ νερόν και δὲν εἰμποροῦσε νά τὸ καμαρώσῃ ὀλόκληρον, της ἤλθεν ἡ ἰδέα νά ἔβγῃ ἔξω εἰς τὴν ὄχθην νά σταθῇ εἰς μίαν μεγάλην πέτραν και νά θυμύκῃ τὴν εὔμορφιάν της.

Και λοιπὸν ἐβγήκεν ἔξω, και ἀνέβη εἰς τὴν μεγάλην πέτραν, και ἐγύρισεν ὀπίσω τὴν κεφαλὴν της και ἔβλεπεν εἰς τὸ νερόν τὸ κίτρινον της ράμφος, τὴν στρεγγυλὴν της κεφαλὴν, τὸν χυτὸν λακμόν της,

τὰ ὑλιστερά και παρδαλὰ πτερά της, και ἦτο κατευχαριστημένη και ἔλεγε μέσα της.

"Ὀ! τί εὔμορφη ποῦ εἶμαι!

Ἐγγε λησμονῆσει ὄλως διόλου πλέον τὴν Ἀλωποῦν. Ἄλλ' ἡ Ἀλωποῦ δὲν τὴν εἶχε λησμονῆσει· ἤλθε πάλιν νά κάμῃ τὸν συνειθισμένον γύρον της εἰς τὴν ὄχθην και ὅταν εἶδε τὴν πάπιαν νά καθρεφτίζεται εἰς τὴν λίμνην μὲ τόσοσ καμάρι, ἐχαμογέλασε πονηρὰ, και ἐπλησίασε σιγά, σιγά...

Ἡ πάπια ἐνόησε μίαν ζεστήν ἀναπνοὴν ὀπίσω της, ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νά ἰδῇ ποῖος εἶνε, πρὶν προφθάσῃ νά πηδήσῃ πάλιν εἰς τὴν λίμνην εὐρέθη κρεμασμένη εἰς τὸ στόμα τῆς Ἀλωποῦς.

Ἐκτυποῦσε τὰ πτερά της, ἐσπαρταροῦσε, ἐτέντωνε τὰ κίτρινα και πλκτεία της πόδια, ἀλλὰ τίποτε, τὰ ὀδόντια της Ἀλωποῦς τὴν ἐκρατοῦσαν σφιγκτὰ.

Ἐφώναζε δυνατὰ πῖπ! πῖπ! πῖπ! πῖπ! πῖπ! πῖπ! πῖπ! πῖπ! ὡς νά ἤθελε νά εἰπῇ: Ἀχ! Ἀχ! Ἀχ! Ἀχ! ἡ κακομοῖρα, πάει, ἐχάθηκα!

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον παρέδωκε τὴν τελευταίαν της ἀναπνοὴν και ἡ Ἀλωποῦ τὴν ἔθαψεν... εἰς τὴν κοιλίαν της. Τῆς ἔβγαλε και λόγον και εἶπε:

« Πάπια, κυρὰ πάπια, μακαρίτισσα, τὴν εὔμορφη ἤθελες νά μοῦ κάμνης, αἱ; δὲν τᾶξευρες πὼς ἡ φιλαρέσκεια εἶνε πολὺ κακὸ ἐλάττωμα; Μᾶθε το τώρα! μὲ πὼς νά τὸ μάθης; ἔδῶ ποῦ εὐρίσκεισαι, τὸ πάθημα δὲν εἰμπορεῖ πλέον νά σοῦ γείνη μάθημα! Καλοστόμαχῃ λοιπὸν νά μοῦ εἶσαι, μακαρίτισσα πάπια! »

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΒΩΔΙΟΥ

Ἄπ' τὸ παραθύρι πέφτει λάχανο τρανὸ
σ' ἓνα ὀδιάνο φουσκωμένο, ἄς ἓνα πετεινὸ

Και ὁ ἓνας και ὁ ἄλλος εἶνε εὐγενής
δὲν τολμᾷ νά τὸ ἐγγίσῃ ἀπ' τοὺς δύο κανεῖς

— Πάρτε δά, λέγει ὁ ἓνας, εἶνε τί καλὸ.

— Μᾶ ὄριστε, λέγει ὁ ἄλλος, ὄας παρακαλῶ.

— Σεῖς ποῦ εἶσθε, λέγει ὁ ἓνας, πλέον σεβαστὸς.

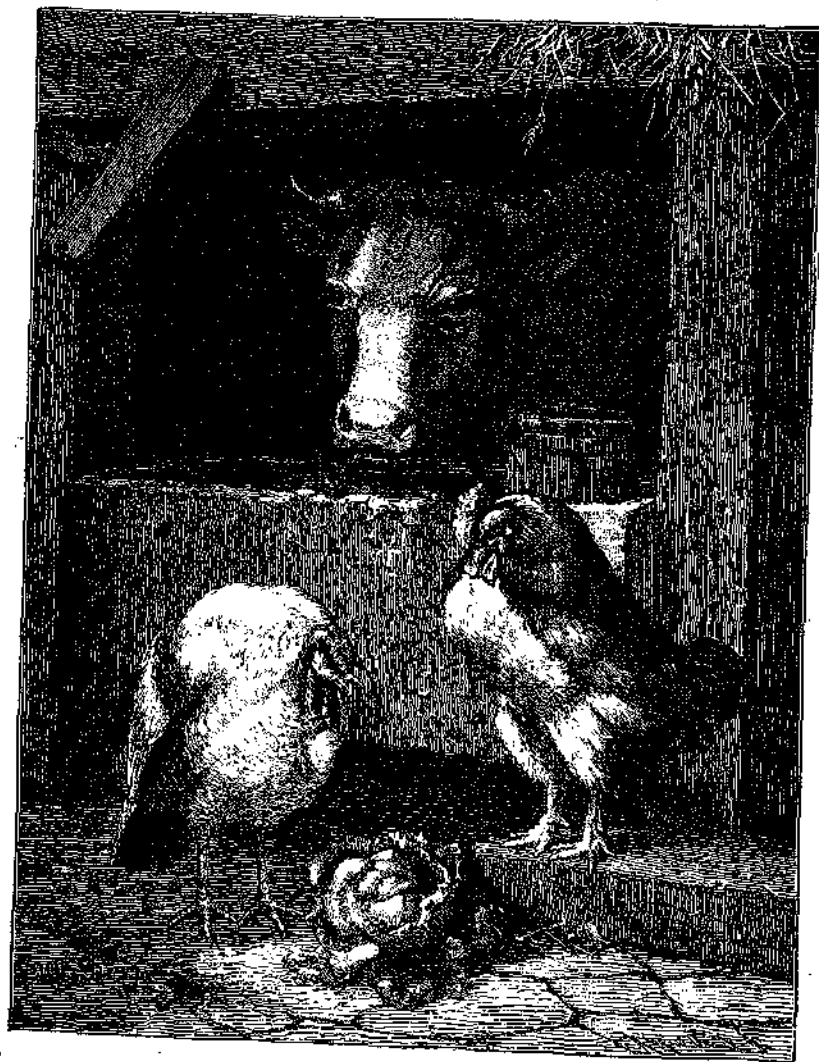
— Σεῖς ποῦ εἶσθε, λέγει ὁ ἄλλος, πλέον ξακουτὸς,

— Μὲ τὸ σεῖς και μὲ τ' ὄριστε ὁ καιρὸς περὶ τὸν τοὺς φωνάζει ἓνα βῆδι ποῦ κ' αὐτὸ πεινᾷ.

Ἐπειδὴ λοιπὸν, τοὺς λέγει, πάντοτ' ὠφελεῖ εἰς τοιαύτας περιστάσεις μία συμβουλή, ἐπειδὴ και χάριν ἔχει πάντα τὸ γοργό, εἰς τὸ μέσον ἐπεμαίνω δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ και τὴ γνώμη μου σάν φίλος θέλω νά σας πῶ, γιατί ξέρετε κ' οἱ δύο πὼς σᾶς ἀγοπῶ.

— Κόψετε το εἰς τὴ μέση διακριτικὰ,
διαίρεστε το εἰς δύο ἴσα μερικτὰ,
Φάτε το μὲ τὴν υγεία σας, μὲ καλὴ καρδιά.
Πέτε κ' ἓνα τραγουδάει σάν καλὰ παιδιὰ,
Κ' ἐπειδὴ σᾶς ξέρουν ὄλοι ποῦσασθε καλοὶ
δῶστε λίγο και σὲ μένα γιὰ τὴ συμβουλή.
Κ' ὕστερα ἀφοῦ τὸ φάτε πεῖξ μὲ τὸ καλὸ
Ξαναρχίστε τὴ δουλειά σας, σᾶς παρακαλῶ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΒΡΑΔΙΟΥ

("Εδ. σελ. 187)

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Τὸ νὰ εἶναι τις ἐγκρατὴς δὲν εἶνε μεγάλη ἀρετὴ ἀλλὰ τὸ νὰ μὴ εἶναι τις τοιοῦτος εἶνε μέγα ἐλάττωμα.

Τίποτε μὴ ἐπιχειρῆς χωρὶς νὰ σκεφθῆς· ἀλλ' ὅταν ἀποφασίσῃς κάμε αὐτὸ μὲ ἐπιμονήν.

"Ὅταν κάμνω μίαν ἐκδουλεύσιν εἰς τινα, ἔλεγεν εἰς σοφός, νομίζω ὅχι ὅτι κάμνω χάριν ἀλλ' ὅτι πληρῶνω ἐν χρέος.

Ποτὲ μὴ κάμης ἐλεημοσύνην μόνον καὶ μόνον διότι σοὶ προξενεῖ συγκαμὸν εἰς ἐπαίτης καὶ θέλεις ν' ἀλλαγῆς ἀπὸ τὴν θέαν του, ἀλλὰ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ τὸν παρηγορήσῃς.

"Ἀγαπῶμεν τοὺς γονεῖς μας, τοὺς συγγενεῖς μας, τοὺς φίλους μας· ἡ πατρις συνενενοῖ εἰς ἐν τὴν ἀγάπην ὄλων αὐτῶν καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀγαπῶμεν περισσότερο ἀπὸ ὅλα.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Ἐκ τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν δέκατον διαγωνισμὸν α τῆς Διαπλάσεως», τὸν προταθέντα ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου, ἐκρίθησαν ἄξιοι:

Τοῦ βραβείου

Ξιφίας, ἐτῶν 13 ³/₄

Τοῦ πρώτου ἐπαίνου

Εὐθαλία Πετροκοκκίνου, ἐτῶν 14

Τοῦ δευτέρου ἐπαίνου

Πονηρὰ Ἀλαποῦ, ἐτῶν 14

Εὐφήμου Μυελίας

(*Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰ ἔτη τῆς ηλικίας)

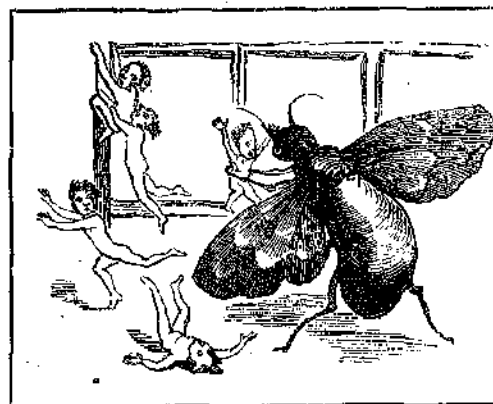
"Ἀσπός, 13. — "Ἀπτερος Νίκη, 15. — Ὑποκόμης τῆς Βραζελοῦνης, 14. — Ἰωάννα Δυκρῶ, 11. — Μικρὰ Σουρικάτα, 9. — Ἐκτωρ ὁ Τρώϊς, 13. — Πρωτόπειρος Μέλισσα, 11 ³/₄. — Ἐλευρὰ Ἀχάτος, 11. — Ἀνατέλλουσα Σελήνη, 9. — Τσίρος τοῦ Πελάγου. — Πάτροκλος Σ. Νικολαΐδης, 12.

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Θέλετε νὰ σᾶς διηγηθῶ τὸ τρομερὸν ὄνειρον τοῦ Κωστάκη;

— Βέβαια! βέβαια!

— Προσέχετε λοιπὸν! Ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ τί ἦταν αὐτὸς ὁ Κωστάκης.

" Η ΜΥΓΓΑ ΤΟ ΚΡΑΤΟΥΣΕ ΜΕ ΤΑ ΠΟΔΑΡΙΑ ΤΗΣ "

Ὁ Κωστάκης ἦταν ἓνας μικρὸς τύραννος τῶν ζώων, μολονότι ἦταν μόνον ἕξ χρόνων. Ὅταν ἐτελείωνε τὸ μάθημά του ἀντὶ νὰ παύῃ φρόνιμα, σὰν καλὸ παιδί, ἐκεῖνος ἐσυλλογιζέτο τί ζῶον εἴμπορεῖ νὰ βασανίσῃ.

" ὍΡΜΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΡΕΧΙΖΕΙ ΤΟ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ ΤΟΥ "

τόσο σφικτὰ μὲ τὰ ποδάρια τῆς ὅπου ὁ Κωστάκης τὸ λυπήθηκε καὶ ἔτρεξε νὰ τὸ σώσῃ. Ἀλλ' ἡ μυγγα τὸν ἐκίτταξε μὲ τόσο θυμὸ, καὶ τοῦ φάνηκε τόσο μεγάλη ὅπου ἔτρεξε γρήγορα τρομασμένος ἔξω ἀπ'

Πότε ἔπιανε μυγγὰς διὰ νὰ τὰς θγάλῃ ἕνα ἕνα τὰ φιλά των ποδαράκια καὶ νὰ τὰς καρφώσῃ ἐπάνω ἑστὸ χαρτί, καὶ ἐγελοῦσε μὲ τὴν ἀγωνίαν των. Πότε ἐκτύπουσε τὸ σκυλακί του, τὴν εὐμορφὴν καὶ μαλλιάρη Μαίμουδίτσα, καθὼς τὴν ἰνδιμαζε. Κανένα ζῶον τοῦ σπητιοῦ δὲν τὸν ἀγαποῦσε, ὡς καὶ ὁ πετεινός, ὅταν τὸν ἔδλεπε, γρήγορα ἔπερνε δρόμο. Ἡ καυμένη ἢ μητέρα του ἔλλαϊε συχνὰ κ' ἔλεγεν: « Ἄχ! τί θὰ γείνη αὐτὸ τὸ παιδί σὰν μεγαλώσῃ, ἀφοῦ ἀπὸ τώρα εἶνε τόσο σκανδαλιάρικο! »

Ὅταν τὴν ἤκουε ὁ Κωστάκης τῆς ἔλεγε: « Μὴ κλαῖς, μαμά, καὶ θὰ γίνω καλός! » Ἀλλὰ μίαν ὥραν ἀργότερα, ἔκανε πάλι τὰ ἴδια.

Μίαν ἡμέραν, ἐσοφίσθηκε νὰ βίξῃ πέτρας ἑστὸς βατραχίου τῆς λίμνης. Ἀλλ' ὁ πατέρας του τὸν εἶδε καὶ ἀφοῦ τὸν ἐμάλασε καλὰ καλὰ, τοῦ εἶπε: « Αὐτὴ τὴν φορὰ θὰ σὲ τιμωρήσω αὐστηρὰ! θὰ πᾶς νὰ πλαγιάσῃς χωρὶς δαίπνο. »

Ὁ Κωστάκης, ἔλλαυσε ἐζήτησε συγχώρησιν, ἀλλὰ τοῦ κάκου! Ὁ πατέρας του τοῦ ἀπήντησε: « Δὲν σὲ πιστεύω παιδί· τόσαις φοραῖς μοῦ ζήτησες συγχώρησι καὶ ἀκόμη δὲν διωρθώθηκες! »

Ὁ Κωστάκης ἀπεκοιμήθηκε μὲ τὰ κλάματα. Αἴφνης φωναὶ τὸν ἐξύπνησαν. Ἦταν παιὰ ἡμέρα καὶ τί θλέπει; . . . Ἐπάνω ἑστὸ παράθυρο τέσσαρα παιδάκια ἔτρεχαν κατατρομασμένα διότι μίὰ μυγγα μεγαλειτέρα ἀπὸ διάνον τὰ κυνηγοῦσε. Ἐνα εἶχε λιποθυμήσει ἀπὸ τὸν τρόμον, δύο ἄλλα προσπαθοῦσαν νὰ σκαρῶσουν περὶ ψηλὰ ἑς τὸ παράθυρο. Ἀλλ' ἓνα μικράκι τὸ εἶχε πιᾶσει τὸ καυμένο καὶ τὸ κρατοῦσε

την κάμαρα. Καθώς έτρεχε, βλέπει τον πετεινό τους, ο οποίος όρμηξ έπάνω του και του ξεσχίζει τ' πανταλόν του. Είς την έδιαν στιγμήν, ή Μαϊμουδίτσα τρέχει σιγά σιγά πίσω του και του δένει εις τ' ρουχό του μιζ κατασρόλα τόσο βαρείξ όπου δεν μπορούσε γρήγορα σ'τό νερό κ' εκεί βλέπει δύο του φίλους, οι όποιοι έκολομβούσαν. Μπαίνει και αυτός μέσα, αλλά μόλις ήρχισε να κολυμβά και να, μιζ πέτρα τον κτυπά σ'τό πρόσωπο και τ'σ τ' κάνει δλο αίματκ. Ο Κωστάκης γυρίζει να δ'η τι είναι και βλέπει δύο

« ΤΟΥ ΔΕΝΕΙ ΠΙΕΩ ΤΟΥ ΜΙΑ ΚΑΤΣΑΡΟΛΑ »

« ΒΛΕΠΕΙ ΑΥΟ ΤΡΟΜΕΡΟΥΣ ΒΑΤΡΑΧΟΥΣ »

να σαλεύση. Ο Κωστάκης θέλει να βάλη ταιξ φωναιξ άλλξ ν'τρέπεται να τον δ'ουν με ξεσχισμένο πανταλόνι. Κ' έπειτα λέγει με τον έαυτόν του: χθές έκανα έγω τ'ξ ίδια σ'τα ξίφα. Η μητέρα θ' μου π'η πώς καλά έπαθα. »

Η Μαϊμουδίτσα έτρεξε και έφερε την πλάκα και τ' κονδύλι του Κωστάκη και τ'σ έπτε ότι, αν γράψη όσα τ'σ π'η, θ' τον έλευθερώση. Ο Κωστάκης ήναγκάσθηκα να ύπακούσ'η και έγραψε τ'ξ έξης: « Ζητώ συγχώρησι τ'ξ Μαϊμουδίτσαξ δι' όσα τ'ξ έκανα και τ'ξ ύπόσχομαι ποτέ πλέον να μη την βασανίσω. » Ένω έγραψε, ή Μαϊμουδίτσα έπηδούσε γύρω του έπάνω σ'τα δύο πικνί τ'ξ ποδιάρια και έγελούσε. « Άμα έτελείωσ'εφύλαξε την ύπόσχ'εσίν τ'ξ και τ'σν έλευθερώσε. »

Τότε ο Κωστάκης έπειδή εντρέπετο να δεχθ'η με ξεσχισμένο πανταλόνι, έσυλλογίσθηκα να μ'πη μέσα σ'την λίμνη και ύστερα να φωνάξ'η βοήθεια και να π'η πώς τ'σ εκλεψαν τ'σ πανταλόνι του. Τρέχει λοιπόν

τρομερούξ βατράχους, τόσο μεγάλους, όπου κατ' άρχαξ δεν ήξευρε τι είναι. Ήσαν ν'τυμένοι σαν άνθρωποι ο ένας έστεκε όρθοξ και κρατούσε δύο πέτραξ. « Ρίγνε πέτραξ ξ' αυτό τ'σ παλ'ηόπαιδο που κανένα δεν λυπάται, έλεγε ο ένας σ'τόν άλλον. Έλα να τ'σ σπάσωμε και ήμειξ τ'σ κεφάλι. » Και λέγων ταύτα ήτοιμάζετα να τ'σ ρίξ'η ταιξ πέτραξ. Ο Κωστάκης βάζ'ε ταιξ φωναιξ. . . τρέβη τ'ξ μάτια του. . . και, ώ ανέλπιστα ή εύτυχία! δεν είδε άλλο παρ'η την κάμαρά του και την μητέρα του, ή όποία είχε ζυμνήσει από ταιξ φωναιξ του και τ'σν έρωτούσε τι είχ'ε. Ο Κωστάκης έρρίψθη σ'την άγκυλιά τ'ξ και τ'ξ διηγήθηκα τ'σ όνειρόν του. Η μητέρα του τ'σ έπεν: « Αυτό τ'σ όνειρο είναι άγγελία του Θεού. Πρόσεχε να διορθωθ'ηξ διά να μη σε τιμωρήξ χειρότερα! »

Ο Κωστάκης ύπεσχέθηκα να γείνη φρόνιμοξ και τ'σ όντι αυτήν την φορά εκράτησε την ύπόσχ'εσίν του και έγεινε μοναδικό παιδί δι' παράδειγμα.

ΞΙΦΙΑΣ έτων 13 3/4

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Ο Τωτόξ έκαυχάτο εις την άδελφήν του Μαρίαν δι' τ'ξ καλληκαριών του.

— Χθές, έλεγεν, ήσαν έπήγαινα εις τ'σ Σχολείον, εύρηκα εις τ'σν όρόμον ένα φείδι, και δεν χάνω καιρόν, εις την στιγμήν κόπτω την ούρά του.

— Ά! Κρίμα, καίμ'ενα, τ'σ λέγει ή άδελφή του, έπρεπε να κόψ'ηξ τ'σ κεφάλι του.

— Μά δεν είχ'ε κεφάλι, ήταν κομμένο, άπαντ'ξ ο Τωτόξ.

Έστάλη υπό τ'σ Βικτωροξ του Τρωάξ.

«Ο μικρόξ Τάκης έρωτ'ξ τ'σν μεγαλειτερον άδελφόν του: Διατί ο πετεινόξ μας, όταν τραγουδ'η, κλείει τ'ξ μάτια του; « Τέσον πράγμα δεν ξέρουριξ; άπαντ'ξ ο άδελφόξ του; ά- πλουστάτον! διότι τ'σ τραγουδ'η τ'σ ξέρει άπ' έξω! »

Έστάλη υπό τ'σ Ποσειδώνοξ.

«Η μικρά Αιλ'η είναι κρυολογημένη ή μητέρα τ'ξ τ'ξ προσταιμάξ'εξ ζεστόν ποτόν, τ'σ όποϊον παρατηρεί με βλέμμα άνήσυχον ή Αιλ'η. «Όταν τ'ξ τ'σ προσφέρ'η να τ'σ π'η, ή Αιλ'η τ'σ δοκιμάξ'ει όλίγον και έπειτα:

— «Α! είναι καλόν, φωνάξ'ε με μορρασιμόν, πολύ καλόν, και τόσο καλόν ώστε πρέπει να φυλάξωμεν τ'σ μισό και δι' τ'σν Κωστάκην.

Έστάλη υπό τ'σ Κορκορόν.

«Όταν διενέμοντο τ'ξ άποτελέσματα τ'σν έξετάσεων, εις μαθητ'ξ λαμβάνει τ'σν βαθμόν μετρίωξ άμα δε τ'σ έδόθη τ'σ ένδεικτικόν χωριξ να συσταλή, έπτε άφελίστατα « Τόσον τ'σ καλλίτερον πάν μέτριον Άριστον. »

Έστάλη υπό τ'σ Θεοφράστον.

TAMEION YPER TON APORON EPIMEΛON MAΘHTON KAI MAΘHTPION

EKTON DELTION SYNEISFORON

κατατεθεισών εν τῷ Γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ μέχρι τῆς 25^{ης} Δεκεμβρίου 1883.

Φρ.	Εκ.	Φρ.	Εκ.	Φρ.	Εκ.	
«Αθροισμα τῶν μέχρι τῆς 15 παρελθόντος Σεπτεμβρίου κατατεθεισῶν συνεισφορῶν»	362	40	Νικόλαος καὶ Ὀλγα Μ. Γεωργιάδου, Κωνσταντῶνας	2	Θεόδωρος Καστῆς, Καίρου	50
«Ἀρτεμὺς Σ. Βλῆσσα, Ἐμῆρην Ἀριστόδημος Χ. Πέτρου, Βάρνης Χρόνης Β. Δροσινῆς, Ἀθηνῶν»	50	1	Γαβριὴλ Γαζῆς, Κερκύρας	1	Πέτρος Κανελλόπουλος, »	50
		2	Δύο ἀνώνυμοι, Ἀδριανουπόλεως	2	Μετὰ τὴν Βαλσαμίδης, »	1
		1	Ἰωάννα Καγκάδῃ, Σόρου	1	Ἰβρακῆς Ι. Χαλαμπίου, »	50
		1	Διὰ τοῦ κ. Χ. ΡΑΝΤΙΑΟΥ, Καίρου	1	Παναγιώτης Γεωργαράς, »	1
		50	Γεώργιος Γαλανός, »	1	Ἀνδρέας Κοφαχειλῆς, »	25

Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 25 Δεκεμβρίου 1883 . . φρ. 374 85

ΛΟΓΟΘΕΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1883

ΚΑΤΑΤΕΘΕΙΣΩΝ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

Κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἔκτον δελτίον συνεισφορῶν εἰσπραχθῆσαν φρ. 374,85 μέχρι τῆς 25 Δεκεμβρίου 1883 κατ' ὄντ' ἡ Διεύθυνσις τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » συμφώνως πρὸς τὸν διοργανισμὸν τοῦ Ταμείου ὤφειλε νὰ ἀποστείλῃ τὴν « Διάπλασιν » ὡς βραβεῖον ἀπ' εὐθείας πρὸς πτωχοὺς ἀριστεύσαντας κατὰ τὰς ἐξετάσεις μαθητῶν. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ διδάσκαλοι μετὰ τὴν δήλωσιν ἡμῶν, δι' ἧς ἐξητοῦμεν κατάλογον τῶν ἀριστευσάντων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, δὲν ἔστειλαν ἡμῖν τοιοῦτον καὶ ἐπομένως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐφαρμόσωμεν τὸ 10 ἄρθρον τοῦ διοργανισμοῦ τοῦ Ταμείου, ἀπεστειλάμεν τοὺς πρὸς τὸ ἀνωτέρω ποσὸν ἀναλογούντας τόμους « Διαπλάσεως » πρὸς τοὺς κατωτέρω ἀναφερομένους Συλλόγους μετὰ τὴν παράκλησιν ὅπως διανεμήσωσι αὐτοὺς εἰς τοὺς ἐπιμελεστέροισ ἀπόρως μαθητῶν τῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν σχολείων.

Μόνον ὁ δημοδιδάσκαλος Πόρου καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Δοβρᾷ τῆς Ἠπείρου σχολείου ἀπέστειλαν ἡμῖν τὰ ὀνόματα τῶν ἀριστευσάντων μαθητῶν καὶ δι' αὐτὸ ἀπεστειλάμεν πρὸς αὐτοὺς, ὡς ἐμφάνεται κατωτέρω, τοὺς ἀναλογούντας τόμους « Διαπλάσεως ».

Ἡδὴ ἡ κατάστασις τοῦ « Ταμείου ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν » ἔχει ὡς ἐξῆς:

Αἰ μέχρι τῆς 25 Δεκεμβρίου 1883 κατατεθεισὶ ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς « Διαπλάσεως » συνεισφοραὶ συμποσοῦνται κατὰ τὸ ἀνωτέρω δελτίον εἰς φρ. 374 85

Ἀπέναντι τοῦ ποσοῦ τούτου ἐστῆλησαν 184 τόμοι τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » τοῦ ἔτους 1882 πρὸς τοὺς ἐξῆς:

α' Πρὸς τὸν ἐν Ἀθῆναις Σύλλογον πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων	Τόμοι	85
β' Πρὸς τὸν ἐν Ἀθῆναις φιλολογικὸν Σύλλογον Παρνασσόν	»	25
γ' Πρὸς τὴν ἐν Ἀθῆναις Λέσχην τῶν Μικρασιατικῶν Σπουδαστῶν	»	40
δ' Πρὸς τὴν ἐν Πάτραις ἀλληλοσθητικὴν Ἐταιρείαν ἢ « Ὀμόνοια »	»	25
ε' Πρὸς τὸν δημοδιδάσκαλον Πόρου κ. Δ. Βύσταθιάδην	»	4
ς' Πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς ἐν Δοβρᾷ τῆς Ἠπείρου Ἑλληνικῆς Σχολῆς κ. Ἀπ. Σακελλαρίδην	»	5
Ἐν ὅλῳ	τόμοι	184

πρὸς φρ. 2, 50 καὶ μετὰ τὴν ἀφάρτησιν ἐκπτώσεως 20 % πρὸς φρ. 2 . . φρ. 368

Ἐδαπανήθησαν καὶ διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν 25 τόμων εἰς Πάτρας, τῶν

4 εἰς Πόρον καὶ τῶν 5 εἰς Δοβρᾶν » 5,75 373 75

Ἐπόλοιπον μεταφερόμενον εἰς τὸ « Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν » τοῦ ἔτους 1884 φρ. 1 10

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

ΣΗΜ. Εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ δημοσιευθῇ τὸ Πρῶτον δελτίον συνεισφορῶν τοῦ δευτέρου ἔτους τοῦ « Ταμείου ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν ».

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Με τὸ παρὸν τεύχος λήγει ἡ συνδρομὴ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ διὰ τὸ ἔτος 1883. Ὡστε ὅσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ λαμβάνωσιν αὐτὴν καὶ κατὰ τὸ ἔκτον αὐτῆς ἔτος 1884 παρακαλοῦνται νὰ ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν των στέλλοντας ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον.

ΑΛΛΗ ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ τόμος τῆς δευτέρας ἐξαμηνίας τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» τοῦ 1883 ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τοῦ παιδικοῦ μυθιστορήματος Εἰς τὴν Θάλασσαν! θὰ διανεμηθῇ μετ' ὀλίγας ἡμέρας πρὸς τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς· παρακαλοῦνται δὲ νὰ ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν των ὅσοι θέλουσι νὰ λαμβάνωσιν τὴν ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1884, καθ' ὃ ὁ μὲν τόμος τῆς πρώτης ἐξαμηνίας θὰ περιέχῃ τὸ ὄρατον καὶ διδασκτικώτατον διὰ παῖδια μυθιστόρημα Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἐυσεβίου τῆς Εὐδοκίας Δουποῦη, ὁ δὲ τῆς δευτέρας ἐξαμηνίας τὸ χαριεστάτον καὶ ὠφελιμώτατον βιβλίον τοῦ Αἰμίλου Δεδῶ τὸ ὀνομαζόμενον Αἰ Απορίαί τῆς Μικραῆς Σωσανῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Πολὸ ὄρατον εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἡρωΐς εἴς Ἐλλητικῆς Ἐπανάστασεως. Φανερώνει τὰ πατριωτικὰ καὶ γενναῖα αἰσθημὰτά σου καὶ μᾶς ἐνθυμίζει τὰ ἀλησιμύνητα ἐκεῖνα κατορθώματα τῶν συναγωνιστῶν σου.

Ἄλλὰ καὶ τὸ ἰδικόν σου εἶνε πολὺ τρυφερὸν, Ποιμενικὴ Φλογέρα. Εἶνε γεμάτον ἀπὸ ποιησιν καὶ μυρίζει βουνό, θυμάρη, ἀρνάκια καὶ τόσας ἄλλας ἔθνητικαί χάριαι. Μὴ λησμονήσης νὰ μοῦ φιλήσης τὸν Νεοπρὸν Ἰππᾶ τὸν ὁποῖον περιμένω νὰ ἴδω μίαν ἡμέραν εἰσερχόμενον μὲ τὸ ὑπερήφανον ὄλογόν του ἐκεῖ ὅπου ὀνειρεύεται νὰ πάγῃ κάθε ἀληθινὸν ἑλληνοπαῦλον.

Πῶσον σὲ λυποῦμαι, κοῦμένη Ποτηρὰ Ἀλεποῦ. . . . Δὲν εἶχες παύσει ἀκόμη τὰ δάκρυά σου διὰ τὸν θάνατον τοῦ πτωχοῦ σου καναρινιοῦ καὶ ἰδοὺ τὸ σκληρὸν δρέπανον τοῦ θανάτου ἀρκάει ἀπὸ τὰς ἀγκάλας σου τὸν χαῦδευμένον γάτον σου Ἰαμπο-βέη. Τὸν κοκκίζουσι! Διωνία του ἡ κνήμη! Τοῦ ἔβγαλες τοῦλάχιστον κανένα ἐπικηδέιον λόγον; Ἐγίνεις ἐπὶ τέλους καλὴ, ἀγαπητὴ Ἰωάννα; Κινίνο, κινίνο καὶ πόλιν κινίνο. Εἶνε πικρὸν, ἀλλ' ὠφελεῖ.

Ὁ Ζεφύρος καὶ ἡ Εὐθαλία Πετροκοκκίλου παρακαλοῦνται νὰ μοῦ γράσωσι ποίους ἰθμοὺς προτιμοῦν:

Ἔτσι λοιπὸν; σοῦ ἀρέσει ἡ Ἀλληλογραφία, Μικρὰ μου Δουκίσσα; Καὶ εἰς ὅλους τοὺς φίλους μου ἀρέσει. Εὐχαριστῶς λέγω εἰς τὴν Ἐλικωνιάδα Παρθένον καὶ εἰς τὴν Ἰωάνναν Καρχαδίη διὰ τὰς ἀσπάζεσαι καὶ διὰ ἐπιθυμεῖς νὰ τὰς ἴνωρῃσης.

Εἶνε ἀλήθεια, Πρωτόπτερος Μέλισσα, καὶ Ἐλαφρὰ Ἀκατος, ὅτι αἰσθάνομαι εὐχαριστήσιν ὅταν τὰ γράμματά σας εἶνε χορτάτα, καθὼς μοῦ γράφετε, καὶ πρὸ πάντων

ἔταν εἶνε μὲ τόσην χερίν γραμμένα ἅν τὰ ἰδικά σας Ἄλλὰ καὶ δὲν δυσαρστοῦμαι ὅταν ἀπὸ τὴν μελέτην δὲν σᾶς μὲναι καιρὸς νὰ μοῦ γράφετε πολλὰ· εἰς τὴν φιλότητά παιδικῆ περιεσσοτέρον ἀπὸ κάθε ἄλλο ἀγαποῦν εἰς μαθημὰτά σου.

Καλῶς ὥρισες ἐπὶ τέλους χαριεσσα, Ἀμαρτυλίς. Πᾶν τὰ χιόνια! ἅν τὰ χιόνια! Εἰς ποῖον ἄσος ἴσο τῶσον καιρὸν κρυμμένη καὶ δὲν ἐφαίνεσο; Καὶ ἡ ἀγαπημένη Μυσοσώγις τί γίνεται; Ἀμ! ἡ Μικροδία Τίποτε; Εἶπέ μου τα δια αὐτὰ καὶ ἐγὼ θὰ ἐρωτήσω τὴν Σφρήκα τί γίνεται καὶ αὐτὴ τῶσον καιρὸ. Δὲν πιστεῦω δὲ νὰ ὑπερήφανεύθῃ τῶσον διὰ εὐεγάλοσιν.

Πολὸ ἄγριος εἶσαι, κύριε Μέλαρ Ἀετέ. Τί σοῦ ἔκαμαν ἡ δυστοχῆς Πληγωμένη Τρυγὼν καὶ τὴν φοβερῆεις διὰ τὴν βουφρήσης ὀλοκληρη; Ὀλίγην εὐσπλαγχίην πρὸς τὰ μικρὰ καὶ ἀδύνατα πτηνὰ καὶ μέλιστα ἅν εἶνε πληγωμένα.

Ἄφου δὲν ἐδημοσιεύθησαν αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις, φίλε Βλάχε, θὰ πῶ ὅτι δὲν ἴσαν καλαὶ. Αὐτὸ πλέον ἔγινε κανὸν; Δὲν ἐδημοσιεύθησαν; δὲν εἶνε καλαὶ! Ὡστε στέγλε ἄλλαι καλλίτεραις καὶ μὲ τὰς λύσεις των.

Καὶ ἐρωτᾶς ἅν μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, Τουρκομάχος Ἐλλητικῆς; Βέβαια μ' ἀρέσει· νὰ σοῦ εὐχηθῶ νὰ ἔγῃ καὶ ἀληθινὸ; Τὸ λέει ἡ καρδιά σου;

Ἄφου λοιπὸν δὲν θέλεις, δὲν λέγω εἰς τοὺς μικροὺς μου φίλους διὰ ἠσθένησες, Μέγα Ὀρνεον Ῥόκ. Μήπως ἐγὼ σοῦ εἶπα ὅτι θὰ τὸ εἶπῃ;

Ἡ Εὐπλόκαμος Ἀθηρὰ παρακαλεῖ τὴν Ζεφύριον Ἀδραν ν' ἀναβαίνῃ καμμιὰ φορὰν νὰ τὴν βλέπῃ ἄφου συχὰ κερᾶ ἀπὸ τὸ σπῆσι της.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

181. Ἐλλητισμόφωνον. — α**ι'ε'α—*ά—*ω
ζ'—*α'ά—*ε—*ε'η, —*ζ'α'α'υ'ά'ε'α'

Ἐστέλλη ὑπὸ τοῦ Ἐκτοροῦ τοῦ Γεννοῦ.

182. Λεξιγραφία. Ἄν μὲ ἀφήσης ὅπως εἶμαι θὰ μὲ εὖρος κάτωθεν τοῦ προσώπου σου, ἅν ὅμως μοῦ ἀφαιρέσεις τὰ τρία ἀρχικὰ γράμματα θ' ἀνέθεῖς εἰς τὸ πρόσωπόν σου.

Ἐστέλλη ὑπὸ Ἀραπάκου.

183. — Παίγιον. Δύο μητέρες καὶ δύο τέκνα ἔχουσι πρία πορτοκάλια νὰ φάγουν καὶ ὁ καθεὶς ἐρώγει ἐν ὀλοκληρῶν. Πῶς γίνεται αὐτοῦ;

Ἐστέλλη ὑπὸ Σπροντομπεροῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

167. Ἡ Μουσικὴ ὑφώνει τὸν νοῦν καὶ κατακραίνει τὰ πάθη. — 168. Τὸ πολυτιμώτερον ὄλων τῶν πραγμάτων εἶνε ὁ χρόνος. — 169. Πάν-ορμος. — 170. Ἀριστοτόλιον (Ἄργος—τὸ—Αὐών). — 171. Χημεία (Χ, μία). — 172. Βέλας, Ὀλγα. — 173. Πάρις—ῆς. — 174. ΣΤΡΟΣ. (1. Σέλιον. 2. Ἰλακῆ. 3. Ῥόδον. 4. Ὀλυμπος. 5. Σαλαμίς). — 175. Οὐδαμία, διὰς αἱ χήρες ἔχουσι τὴν συνθήσειαν νὰ ἀκολουθῇ ἡ μία τὴν ἄλλην. — 176. Ἐγὼ 9 τῶν πέντε φράγκων καὶ 9 τῶν δύο φράγκων. — 177. Ἡ λέξις Μετοχή (Μετὸ Σ). — 178. Ὁ ποταμὸς. — 179. Ἄδικος ἔρωγε ποδὸν προδάτου ὁ δὲ ποὺς ἴτο αἰγὸς. — 180 L' Ile de Crète.

Τὰ ὄνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς τεύχος.